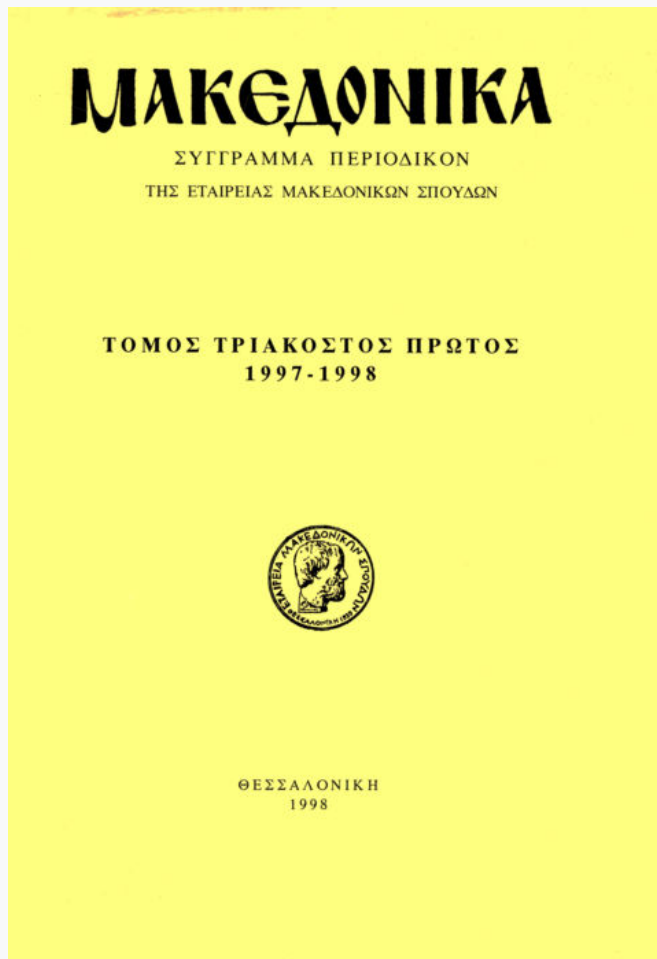

Μακεδονικά

Τόμ. 31, Αρ. 1 (1998)

Τελετή προς τιμήν του οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου στην Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών: (1 Οκτωβρίου 1997)

(ΕΜΣ) Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών

doi: [10.12681/makedonika.141](https://doi.org/10.12681/makedonika.141)

Copyright © 2014, ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών (ΕΜΣ). (1998). Τελετή προς τιμήν του οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου στην Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών: (1 Οκτωβρίου 1997). *Μακεδονικά*, 31(1), 419–426.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.141>

υποχωρημένο ή όχι δίσκο (Βορ. εκκλ. μονής του Λιβός, ναοί Καστοριάς), ρόδακες με σκυφίο στο κέντρο (Ρομπροσα) ή απλώς πλινθοπεριβλήτα σκυφία (Γεράκι). Στα δύο τελευταία παραδείγματα τα σκυφία παρεμβάλλονται σε διακοσμητικές ζώνες. Σύμφωνα με επί του τοίχου ένδειξη και συγκριτικά στοιχεία, είναι ενδεχόμενο να υπήρχαν και άλλοι δύο φεγγίτες ή απλοί ρόδακες (τυφλοί), σε ρυθμική αντιστοιχία με τα εκτέρωθεν του διλόβου απλά παράθυρα.

4. Το μεσαίο από τα παράθυρα της ανώτατης σειράς, ήταν δίλοβο, γιατί:

- α) Σε δύο αθονικούς μεσοβυζαντινούς ναούς χωρίς πλευρικές κόγχες, τον γειτονικό, του Ραβδούχου και εκείνον του Αγ. Προκοπίου, οι αντίστοιχες πλευρές διαθρόνωνται με δύο επάλληλα δίλοβα.
- β) Στους μεσοβυζαντινούς ναούς της Κωνσταντινούπολης η διάρθρωση είναι συνήθως τριμερής και τα ανώτατα ανοίγματα, κατά το μέτρο που επιτρέπει η διαγραφή της εσωτερικής καμάρας σε συνάρτηση με την κλίμακα μεγέθους, δεν είναι στενότερα από τα αμέσως κατώτερα.
- γ) Στα μνημεία του ελλαδικού χώρου, της ίδιας περιόδου, υπάρχει συνηθέστατα υπό το αέτωμα αξονικό δίλοβο. Στις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις, η γραμμική βάση του τριγώνου του αετώματος διέχεται πλησιέστατα προς τα κέντρα των η μ ι κ υ κ λ ί ω ν των τόξων του διλόβου.

5. Δεικνυνίζεται ότι το κάτω τοξωτό άνοιγμα, κατά τον κατακόρυφο άξονα της όψης, ήταν κατά την α' οικοδομική φάση, θύρα. Στο σχέδιο δεν έχει αναπαρασταθεί ο νάρθηκας.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΦΟΥΝΤΑΣ

ΤΕΛΕΤΗ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ
κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΣΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
 (1 Οκτωβρίου 1997)

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος κατά τήν ὀλιγοήμερη παραμονή του στή Θεσσαλονίκη ἐτίμησε τήν 1.10.1997 μέ ἐπίσκεψή του τήν Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἡ ὑποδοχή τοῦ προκαθημένου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἔγινε στό Θέατρο τῆς Ε.Μ.Σ., τό ὁποῖο ἦταν κυριολεκτικά κατάμεστο ἀπό ἐταίρους καί φίλους τοῦ ἰδρυάματος καί πλῆθος κόσμου πού ἤθελε νά ἰδεῖ ἀπό κοντά τόν Οἰκ. Πατριάρχη καί ζητήσει τήν εὐλογία του. Τό Δ.Σ. τῆς Ε.Μ.Σ. σύσσωμο ὑποδέχθηκε τόν Οἰκ. Πατριάρχη στά προπύλαια τοῦ Θεάτρου. Τόν Πατριάρχη συνόδευαν μητροπολίτες τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί πλῆθος κληρικῶν. Παρέστησαν ὁ ὑπουργός Μακεδονίας-Θράκης, ὁ δήμαρχος Θεσσαλονίκης, οἱ πρυτάνεις τῶν πανεπιστημίων Μακεδονίας καί Οἰκονομικοῦ Ἀθηνῶν, ὁ διοικητής τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ, ὁ ἀστυνομικός διευθυντής Θεσσαλονίκης, ὁ κεντρικός λιμενάρχης, ὁ διοικητής τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Θεσσαλονίκης, πρόξενοι, κοσμητορες καί πρόεδροι σχολῶν τοῦ Α.Π.Θ., καθηγητές πανεπιστημίου, δικαστές, διευθυντές τραπεζῶν κ.λ. Τή φῆμη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη, καθώς καί ἄλλους ἐκκλησιαστικούς ἕμνους, ἔψαλε ἡ χορωδία «Ἰωάννης Κουκουζέλης» ὑπό τή διεύθυνση τοῦ κ. Ἐμμ. Δασκαλάκη.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ε.Μ.Σ. καθηγητής κ. Κωνσταντῖνος Βαρθόσκος «εἰς ἄψογον καί ἄπταιστον ἐκκλησιαστικήν καθαρθεύσαν ἑλληνικήν γλώσσαν», κατά τήν ἐκφραση τοῦ ἴδιου τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη, ἐξῆρε τήν προσωπικότητα

τοῦ προκαθημένου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί ἐτόνισε τήν ἀξία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς θεσμοῦ θεμελιακοῦ τοῦ Γένους. Μετά τό τέλος τῆς ὁμιλίας του ὁ κ. Βαβούσκος ἀνέγνωσε τό Ψήφισμα τοῦ Δ.Σ. τῆς Ε.Μ.Σ. καί ἐπέδωσε τό χρυσοῦ μέταλλο τῆς τεσσαρακοναετηρίδος τῆς Ἑταιρείας καί τήν ἀπό δέσμα λυκοῦ σχετικῆ περιγαμνῆ στόν τιμώμενο Πατριάρχη. Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης στήν ἀντιφώνησή του εὐχαρίστησε γιά τήν ἐγκάρδια ὑποδοχή καί τή γενομένη πρός αὐτόν τιμή καί μέ τή σειρά του ἐξῆρε τό ἐπιστημονικό, πολιτιστικό καί ἔθnikό ἔργο τῆς Ε.Μ.Σ., ἀναφέρθηκε δέ στίς στενές σχέσεις τοῦ Πατριαρχείου μέ τήν Ε.Μ.Σ. καί μέ τόν Πρόεδρο αὐτῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι καί μέγας ὀφικιάλιος τοῦ Πατριαρχείου. Ὁ Πατριάρχης πρὶν ἀναχωρήσει ἐξέφρασε τίς εὐγνώμονες εὐχαριστίες του καί στό βιβλίο ἐθιμοτυπίας τῆς Ἑταιρείας, στό ὁποῖο συνυπέγραψαν καί οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτόν ἀρχιερεῖς. Ἐν συνεχείᾳ παρετέθη στό ὑπερῶο τοῦ Θεάτρου μικρῆ δεξίωση, κατά τή διάρκεια τῆς ὁποίας ὁ Πατριάρχης ἐδέχθη καί συνομίλησε μέ μεγάλο ἀριθμό παρευρισκομένων.

Δημοσιεύονται παρακάτω οἱ ἐκφωνηθέντες λόγοι, τό ψήφισμα καί ἡ εὐχαριστήρια ἐπιστολή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη.

Ἡ προσφώνηση τοῦ Προέδρου τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν

«Θεοτάτε καί Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν χაίρει χαράν μεγάλην ὑποδεχομένη ἐν τοῖς καταστάμασι αὐτῆς τήν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα, τόν Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικόν Πατριάρχη. Ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ἀνώτατον ἐπιστημονικόν καί ἐν ταῦτῳ πνευματικόν καθίδρυμα ἐν τῇ περιοχῇ τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἀποστολικῶν, Πατριαρχικοῦ καί Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἀνέκαθεν πρός τόν θρόνον τοῦτον στενάς διετήρησε σχέσεις, διά τε τήν ἱστορικῆν αὐτοῦ συμβολήν τόσο ἐν τοῖς πρός ἀποκατάστασι τῆς ἐλευθερίας ἀγῶσι τοῦ ἔθνους, ὅσον ἰδίᾳ ἐν τοῖς πρός τόν αὐτόν σκοπόν ἀγῶσι τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ περὶ τά τέλη τοῦ προηγουμένου καί τās ἀρχάς τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος, καί τήν ἐξακολουθητικῶς ὑπάρχουσαν ἐπὶ παγκοσμίου ἐπιπέδου ὑπερτάτην πνευματικῆν ἐπιρροήν ἐξ ἧς καί ἐπὶ μέρους τό ἡμέτερον γένος ἀντλεῖ τά ἀγαθοποιᾶ ἀποτελέσματα αὐτῆς.

Πρό τινος χρόνου ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν παρέστη δι' ἡμῶν κατά τήν ἐνθρόνισιν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ἐν τῷ περιλάμπτῳ οὐ μὴν καί μαρτυρικῷ Θρόνῳ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου καί ἠχήθη τά ἀριστα Ὑμῖν τῷ νέῳ προκαθημένῳ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐμνήσθημεν τότε τῶν μακαρίων μεγάλων Πατέρων, οὓς ἡ Ὑμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης ἐκλήθη ἵνα διαδεχθῆ καί συνεχίσῃ τό ἔργον αὐτῶν. Καί ἐμνήσθημεν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ καί Προέδρου τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διατελέσαντος, καί Ἀνατολίου, τοῦ καί προέδρου τῆς περιλαλήτου Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διατελέσαντος, καί Ταρασίου, τοῦ καί προέδρου τῆς ἱστορικῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διατελέσαντος, καί ἐπὶ τούτοις τοῦ εὐκλειοῦς Ἰωάννου Χρυσοστόμου τοῦ καί Χρυσορρήμονος καί τοῦ διαβοήτου ἐπὶ παιδείᾳ καί σοφίᾳ Φωτίου τοῦ Πάνου καί τοῦ ἡρωϊκοῦ Μιχαῆλ Κηρουλαρίου, οὐ μὴν καί τοῦ μαρτυρικοῦ Γενναδίου Σχολαρίου καί τοῦ ἔθνομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ Ε', ὡς καί τοῦ ἐν νεωτέροις Ἰωακείμ τοῦ Γ' τοῦ Μεγαλοτρεποῦς καί Ἀθηνάγου καί τοῦ τῆς ἀγάπης ἐκφραστοῦ Δημητρίου Α'.

Πάντες οὔτοι, οἱ μὲν δόξη, οἱ δὲ ἀκανθῖνῳ σφεράνῳ περιβληθέντες, ἑαυτούς μὲν

τῷ Θεῷ καὶ τῇ ἱστορίᾳ καθαρούς τῃ καρδίᾳ παρέδωσαν, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐκρά-
τιναν, τὸ γένος ἡμῶν ἐν ἐργηρόρει διατήρησαν καὶ τὴν εὐγνώμονα ἀνάμνησιν ἐν ταῖς
καρδίαις πάντων ἡμῶν ἐστερέωσαν. Δι' ὃ, ὅτε τὸ πρῶτον, ἅμα τῇ ἐθνικῇ παλιγγενεσίᾳ,
θέμα αὐτοκεφάλου ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος ἐν Ἑλλάδι προσετέθη, ἡ πενταμελής
Ἐπιτροπὴ ἡ συσταθεῖσα ἐκ τῶν ἀρχιερέων ἐκ Πελοποννήσου ὀρμηθέντων, Κορίνθου
Κυρίλλου, Τριπόλεως Δανιὴλ, Ρέοντος Διονυσίου, Ἀνδρούσης Ἰωσήφ καὶ Βρεσθέ-
νης Θεοδώρητου, ὑπὸ τῆς ἐν Τροιζήνι Γ' τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τοῦ
Μαΐου 1827, ἦτις, σὺν τοῖς ἄλλοις, τὴν ἐθναρχικὴν ἐξουσίαν τοῦ κλήρου ἀφῆρσε,
καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιτροπὴν εἰδικῶς πρὸς σύνταξιν Κανονισμοῦ ρυθμιζόντος προσωρι-
νῶς τὰ τῆς διοικήσεως τῆς φερομένης πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτοκεφάλου, ἐν Ἑλλάδι,
Ἐκκλησίας ὤρισε, μὴ ἀποδεχομένη τὴν τοιαύτην τῆς τότε Πολιτείας ἀπόφασιν καὶ δὴ
ἐνεργούσα ἀντιθέτως πρὸς τὰς προθέσεις αὐτῆς, ὁμοφώνως τὸ αὐτοκέφαλον ἀπέ-
κρουσεν ἀνταποκρινομένη εἰς τὰς μυχίας τοῦ ἔθνους σκέψεις καὶ τὴν προσήλωσιν
αὐτῆς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διεδήλωσε διὰ βαρυσμάντου διακηρύξεως,
ἧς καὶ τμήμα ἀπαγγέλλω διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

«Ἐπειδὴ πάντες ἡμεῖς, ἐξαίρετως δέ οἱ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ-
κλησίας, οὐκ ἐγνωρίσαμεν ἄλλην μητέρα, εἰμὴ τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, οὔτε ἄλλον
κυριάρχην, εἰμὴ τὸν Πατριαρχὴν Κωνσταντινουπόλεως, καθ' ἣ καὶ ὁ μεγαλόφρων
αὐτῆς Πατριάρχης Γρηγόριος πρὸ ὀλίγων χρόνων ἐθυσίασθη ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πί-
στεως καὶ ὑπὲρ Πατρίδος, διὰ τοῦτο οὐκ ἐφεῖται ἡμῖν ἀποσπασθῆναι ἀπ' αὐτῆς καὶ
ἀποσκηθῆσαι, ἀλλ' οἱ εὐρισκόμενοι κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρχιερεῖς ἐνούμενοι ἐν πνευ-
ματι, κυβερνήσομεν, ὅση ἡμῖν δύναμις, τὰς ἐμπεισιτεμενίας ἡμῖν ἐκκλησίας, μὴδὲ
σχίσμα ἢ διαίρεσιν ἐμποιοῦντες εἰς τὴν πνευματικὴν ἡμῶν ἐνότητα καὶ ἐκκλησια-
στικὴν κοινωσίαν».

Παρ' ὅλα ταῦτα τὸ αὐτοκέφαλον καθεστῶς τότε, τὸ 1833, ἐπεβλήθη οὐσία πολι-
ταικῶς καὶ δὴ ἀτογνομόνως παρὰ τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν τοῦ τότε μακαρίου προ-
κατόχου Ὑμῶν Κωνσταντίου, προσήματι μὲν μήπως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον,
ὡς εὐρισκόμενον παρὰ τῇ ἔδρᾳ τοῦ σουλτάνου, παρεμβάλη ὑπὸ τὴν πίεσιν αὐτοῦ
ἐμπόδια εἰς τὸν διεξαγόμενον ἐθνικὸν ἀγῶνα, οὐσία δὲ πρὸς προβολὴν εἰς τὸ προσκή-
μιον τοῦ ἔθνους τῶν αὐτοχθόνων παραγόντων, ἐξ οὗ καὶ οἱ ὅροι «παράγων», «παρα-
γοντισμός» ἐκτοτε ἐκράτησαν.

Τὴν λαϊκὴν ἀπαρέσκεαν ἐπὶ τῇ γενομένῃ τότε ρυθμίσει ἐξέφρασαν ἀνέτως ἡ ἰκα-
νοποίησις, ἦτις προεκλήθη ἐκ τῆς μετὰ 17ετίαν ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων, εἰς
τὸν βασιλεῦσα Ὅθωνα, ὅστις ὑποδεχόμενος τὴν βάσει πλέον τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συν-
οδικοῦ τόμου τῆς 28ης Ἰουνίου 1850 συγκροτηθεῖσαν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλη-
σίας τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀπεκλήθη, καὶ ἀντιπροσφώνων αὐτὴν εἶπε: «τὴν
ἐπανάληψιν τῶν κανονικῶν σχέσεων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀρ-
θοδόξων Ἐκκλησιῶν θεωρῶ ὡς ἐν τῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας μου λαμπροτέρων συμβεβη-
κότων». Ἄλλωστε τὸ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐγγράφον δι' οὗ τὸ τότε
ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἠτήσατο τὴν ἀποδοχὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἐν
Χριστῷ ἀδελφὴν διεμήνυε μεταξὺ ἄλλων ὅτι «ὡς γνήσια τέκνα τῆς Ἁγίας μητρὸς
ἡμῶν Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπονέμοντες πάντοτε τῇ Ὑμετέρα Πανα-
γιότητι τῶν παρὰ πάντων τῶν Ὀρθοδόξων ὀφειλόμενον Αὐτῇ φόρον εὐλαβείας καὶ
σεβασμοῦ, ὡς πρῶτον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀρθοδόξων ποιμενάρχῃ καὶ
πνευματικῷ πατρὶ».

Ἡ Θεσσαλονικὴ, ἡ οὐσία, οὐχὶ δὲ τύποις, τότε συμβασιλεύουσα τοῦ Βυζαντίου,
ἀειθαλῆς πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τὴν σκέπην πάντοτε τοῦ μεγαλομάχου

Ἁγίου Δημητρίου, ἡ ἔδρα ἐστὶ τῆς ἐπιφανεστέρας τῶν ἐν ταῖς ἀποκληθείσαις Νέαις Χώραις εὐρισκομένων Μητροπόλεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ὡς γνωστόν αὐταὶ παρεχωρήθησαν ὑπὸ τοῦ Θρόνου τούτου τῇ θυγατρὶ Αὐτοκεφάλῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἐπιτροπικῶς ἰνα μετ' αὐτῆς ἀποτελέσωσι τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διατηρηθείσης πάντως τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Θρόνου τούτου, ὡς ἄλλωστε καὶ αὐτὸς ὁ νόμος 3615 τοῦ 1928 τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἐκύρωσε.

Καὶ αἱ μὲν περιστάσεις, ὑφ' ἃς ἡ παραχώρησις αὐτὴ ἔλαβε τότε χώραν διὰ τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Πράξεως ἀπὸ 14ης Σεπτεμβρίου 1928, παρῆλθον, ἐν τούτοις ὁ Θρόνος οὗτος εἰς οὐδεμίαν ἀντίστοιχον ἐνέργειαν προέβη ὑπὸ τὴν αὐτονόητον πάντοτε ἀξίωσιν τοῦ σεβασμοῦ τῶν κυριαρχικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, ἅτινα ἄλλωστε ἀκέραια διατηρεῖ, ὡς πολλάκις ἔχομεν συγγράψαι καὶ δικογραφῆσαι, καὶ τύποις καὶ οὐσίᾳ ἀσκεῖ ἐν ταῖς Μητροπόλεσι Δωδεκανήσων καὶ Κρήτης καὶ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει, ὡς καὶ ἐν ταῖς Μητροπόλεσι τῆς ἄλλοδαπῆς κατὰ τὸν ΚΗ' Κανὸν τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς ἐν τῇ τότε ἐννοίᾳ εὐρισκομέναις. Καὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις διευτυπώθη ἄποψις, καθ' ἣν ἡ τυχὸν ἀνάγκη τῆς μνησθείσης Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Πράξεως δυνατὸν νὰ καταστήσῃ εὐεπίφορον τὴν ἐκ τῆς Τουρκίας ἐξάρτησιν τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν, ἄποψις ἦν καὶ αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἐσχάτως ἰδίᾳ διευτυπώσαντες αὐτήν, ὡς ἰσχυρίζονται, οὐ πιστεύουσιν, ἀλλ' ἄπλως ἐν δυνατικῇ ἀπορίᾳ διατυποῦσι περὶ αὐτῆς, ἐν τούτοις οὐδεὶς λόγος χωρεῖ ἄτε τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔχοντος μακρὰν παράδοσιν ἀντιστάσεως μέχρι θύσιας ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν. Ὑπομιμνήσκομεν ἄπλως τὴν περίπτωσιν τοῦ μακαρίου ἐκ τῶν προκατόχων ἡμῶν Διονυσίου, ὅστις, ὅτε ὁ σουλτάνος προσεπάθησε περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἵνα ἀναιρέσῃ τὰ προνόμια τῆς Ἐκκλησίας, μετέβη παρ' αὐτῷ διαμαρτυρούμενος καὶ φέρων μετ' αὐτοῦ τὸ σχοινίον τὸ πρὸς ἀπαγχονισμόν αὐτοῦ.

Ἐπὶ τούτοις πρόσφατον παράδειγμά ἐστιν ἡ περίπτωσις τῆς Ἑσθονικῆς Ἐκκλησίας, ἣν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διασκεδάζον τὰς ἀντιδράσεις τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς ἄλλοθεν πειστικὰς συστάσεις φύσεως ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, προέβη εἰς ἐνεργοποίησιν τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ Ἰουλίου 1923, δι' οὗ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑσθονίας αὐτοκέφαλον ἀνεκέρηυξεν ἀνταποκριθὲν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἐσθονικοῦ λαοῦ.

Καὶ ἀναμνήσκωμαι ἐν τῷ τοῖδῃ τοῦ μακαρίου Γερμανοῦ, τοῦ ἀρνηθέντος νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον Λέοντος τοῦ Γ' περὶ ἀφαιρέσεως τῶν εἰκόνων ἐκ τῶν ναῶν, καὶ Φωτίου τοῦ Πάνυ, ἀρνηθέντος τὴν ἀνάμειξιν τοῦ Πατριάρχου Ρώμης εἰς τὰ τῆς Βουλγαρίας πράγματα.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει σημειωθῆτω ὅτι ἤδη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριαρχικὸς Θρόνος ἀνακτὰ συνεχῶς τὴν προτέραν αὐτοῦ λαμπρότητα καὶ τὸ μέλλον αὐτοῦ προσιωνίζεταί ἀντίξειον τῆς οἰκουμενικῆς αὐτοῦ προσφορᾶς.

Χαιρόμεθα, διότι καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἀγωνιζόμεθα ἐξ ἄπλης ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ πρὸς προώθησιν τῆς ἐμπειδώσεως τῆς πατριαρχικῆς ταύτης ἀξίας. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τῇ ἐνεργείᾳ ἡμῶν ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ Νομικῶν πρῶσιων Δημοσίου Διεθνoῦς Δικαίου καὶ ὡς συνέβη αὐτοῦ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τιμᾶται ὡς ἀρχηγὸς κράτους. Ἀνεξαρτήτως τούτων ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐοιτιάεταί ἐν ταῖς καρδίαις πάντων ἡμῶν ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς συντηρητῆς τοῦ ἀρχαίου ἐπισκοπικοῦ κάλλους, ὡς ἐγγυητῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν.

Εὐχαριστοῦμεν τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα διὰ τὴν ἄκρως τιμητικὴν

ἐπίσκεψιν Αὐτῆς ἐν τοῖς καταστάμασι τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν καὶ χαρόμεθα διότι Ὑμεῖς νέος τὴν ἡλικίαν, γλωσσομαθῆς, μεμορφωμένος καὶ δυναμικός εὐρέθητε ἔχοντες ἐμπεισιτευμένον Ὑμῖν τὸν οἶακα τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἐν ταυτῷ τὸν οἶακα τῆς καθολικῆς κατ' Ἀνατολὰς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐς πολλὰ τὰ ἔτη τῆς Παναγιότητος Ὑμῶν».

Ἀνάγνωση καὶ ἐπίδοση ψηφίσματος ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν

«Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, Θειότατε καὶ Παναγιώτατε Δέσποτα, ἀπεφάσισε ψήφῳ ὁμοθυμῶ τὴν ἀπονομὴν εἰς Ὑμᾶς τοῦ ὀλοχρῶσου μεταλλίου τῆς τεσσαρακονταετηρίδος τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν καὶ τὴν ἀπονομὴν ψήφου ἐπὶ μεμβράνης. Τὸ κείμενον ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΤΥΧΗ ΑΓΑΘΗ
ΕΛΘΕΕ ΤΩ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩ
ΤΗΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΕΝ Τῇ ΣΥΝΟΔῶ ΑΥΤΟΥ ΤΗΣ ΟΓΔΟΗΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΤΟΥΣ ΕΒΔΟΜΟΥ ΕΝΕΝΗΚΟΣΤΟΥ ΕΝΑΚΟΣΙΟΣΤΟΥ ΚΑΙ ΧΙΛΙΟΣΤΟΥ
Τῆ Α.Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤῆ Τῶ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚῶ ΠΑΤΡΙΑΡΧῆ

κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΩ

ΔΕΙΞΙΩ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΙΑΚΟΣΤΡΟΦΩ
ΑΔΙΑΛΕΙΠΤΩΣ ΜΟΧΘΟΥΝΤΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ,
ΘΕΡΑΠΟΝΤΙ ΔΕ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΜΑΧΩ ΕΥΣΤΑΘΕΙ
ΤΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΔΟΓΜΑΤΩΝ,

ΑΠΟΝΕΙΜΑΙ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΤΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ΑΥΤΗΣ 1939-1979
ΩΣ ΕΝΔΕΙΞΙΝ ΤΙΜΗΣ, ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΑΥΤῶ ΤΕ
ΚΑΙ Τῶ ΣΕΙΠῶ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚῶ ΘΡΟΝῶ ΚΟΙΤΙΔΙ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ
ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΝ Τῇ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚῇ ΠΟΛΕΙ ΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΝ
Τῆ ΠΡῶΤῆ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΕΤΟΥΣ ΕΒΔΟΜΟΥ ΕΝΕΝΗΚΟΣΤΟΥ ΕΝΑΚΟΣΙΟΣΤΟΥ ΚΑΙ ΧΙΛΙΟΣΤΟΥ, ΙΝΔΙΚΤ. ΣΤ'

Πρὶν ἢ ἀπονείμω αὐτὸ Παναγιώτατε δύο λέξεις θά εἶπω. Ὁ Αὐγουστος Βασιλεὺς καὶ Αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ὁ Τοιμισκῆς ἔδωκεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος διάταγμα καταστρωθὲν ἐπὶ δέρματος τράγου. Τὸ διάταγμα τοῦτο φέρει τὴν ἐπωνυμίαν ὁ Τράγος. Ἡμεῖς ἐθεωρήσαμεν τί τὸ ἰσχυρότερον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Τράγου νὰ ποιήσωμεν. Διευτυώσαμεν αὐτὸ ἐπὶ δέρματος Λύκου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκριβώτερον καὶ καλύτερον καὶ στερεώτερον καὶ συμβολικώτερον. Πρέπει νὰ ἔχετε καὶ ἓνα λύκον ἐκεῖ. Καὶ παρακαλοῦμεν ἐφεξῆς νὰ τὸ χαρακτηρίζετε «ὁ Λύκος», καὶ ὅποιος θέλει νὰ τὸ ἐπισκέπτεται νὰ λέγῃ «ὁ Λύκος», τὸν ὁποῖον ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν ἐχάρισεν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἡ ἀντιφώνηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη

«Ἐντιμολογώτατε κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Ἄγαπῆτοι κύριοι σύμβουλοι καὶ συνεργάται,

Ἡ ἡμετέρα Μετριοτής αισθανόμεθα ιδιαίτεραν χαράν ἐπισκεπτόμενοι τὸ Ἴδρυμα τοῦτο τῆς ἐπιπόνου καὶ ἐπιμόνου σπουδῆς τῶν ἀφορώντων εἰς τὸν ἱστορικόν καὶ γεωγραφικόν χώρον τῆς Μακεδονίας. Ἐκφράζομεν τὸν θαυμασμόν ἡμῶν διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκ τοῦ πλησίου γνώσις ἐκπλήσσει, ὅσον καὶ ἂν ἐξ ἀκοῆς ἔχομεν πληροφοροῦρη τὰ περὶ αὐτοῦ.

Μετὰ μεγάλης συγκινήσεως παραλαμβάνομεν παρὰ τῆς σπουδαιότατον ἔργον ἐπιτελούσης Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν τὸ ἀπονεμηθῆν τῇ ἡμετέρᾳ Μετριοτῆτι χρυσοῦν μετάλλιον καὶ τιμητικὸν δίπλωμα ἐπὶ περγαμνῆς. Τὸ μετάλλιον καὶ τὸν Λύκον. Ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας διὰ τὴν ἐξόχως τιμητικὴν ταύτην διάκρισιν, ἡ ὁποία ἐκφράζει τὸν βαθῆν σεβασμὸν ὑμῶν πρὸς τὴν Μητέρα Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν καὶ τὸν θεσμόν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τὸ μετάλλιον καὶ δίπλωμα τοῦτο ἀποτελοῦν ἓνα ἐμφανῆ κριχόν τοῦ ἄοράτου, ἀλλ' ἰσχυροτάτου συνδέσμου, ὁ ὁποῖος ὑφίσταται μεταξύ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Μακεδονίας, εἰς ὃν ἀνεφῆρθη ἐπιτυχῶς ὁ προλαλήσας Ἐντιμολογιώτατος Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας ὑμῶν. Θὰ ἀποτελῇ δὲ δι' ἡμᾶς καὶ μίαν συνεχῆ υπόμνησιν τῶν φιλαλλήλων αισθημάτων μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν, καὶ τῶν ἀλληλεγγύων αισθημάτων, ἴσως δὲ καὶ θὰ διδῇ εἰς τὸν ἐξ ἡμῶν, τῶν ἀγαπωμένων φίλων, ἐκάστοτε ἐμπειριστάτων τὴν δυνατότητα ὡπως βλέπῃ ἀμφιδρόμως τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὄνειρον, ἀκούων ὄχι μόνον τὸ «διαβάς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν», ἀλλὰ καὶ τὸ «διαβάς ἐκ Μακεδονίας βοήθησον ἡμῖν».

Ἡ Ἐταιρεία, ἄλλωστε, Μακεδονικῶν Σπουδῶν εἶναι εὐφύμως γνωστὴ διὰ τὴν πολυσηχὴ καθαρῶς ἐπιστημονικὴν δρᾶσιν καὶ τὴν προσφορὰν αὐτῆς εἰς τὴν μελέτην καὶ βαθυτέραν γνώσιν τῶν διαβιούντων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτῶν. Διότι ἡ Μακεδονία, ὡς γεωγραφικὴ περιοχὴ τοῦ εὐρύτερου χώρου εἰς ὃν κατόκων καὶ ἑδραστηριοποιοῦντο τὰ διάφορα ἑλληνικὰ φύλα τῆς ἀρχαιότητος, εἶναι ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων παροῦσα εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ ἡ καὶ πρῶ, βεβαίως, τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ μετ' αὐτὸν, καὶ ἐπὶ Βυζαντίου καὶ μέχρι σήμερον, ὥστε ἡ σπουδὴ αὐτῆς νὰ εἶναι πολλαχῶς διδακτικὴ καὶ ὠφέλιμος. Μάλιστα μετὰ τὴν Ὄθωμανικὴν κατάκτησιν οἱ ἐκχριστιανισμένοι λαοὶ τῆς Βαλκανικῆς, θεθέντες ὑπὸ τὴν πνευματικὴν προστασίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ἀποτελέσαντες τὸ Ρουμιλλετί τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἠσθάνθησαν ἠνωμένοι ἐν τῇ χριστιανικῇ αὐτῶν πίστει, ἀντιτιθεμένη πρὸς τὴν ἰσλαμικὴν πίστιν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας, καὶ ὀλίγου δεῖν θὰ ἠνοῦντο ἐν Χριστῷ, τοῦθ' ὅπερ βεβαίως δέν θὰ καθήκει τὴν φυλετικὴν ἰδιοπροσωπείαν αὐτῶν, ἀλλὰ θὰ ἐνέτασεν αὐτὴν εἰς τὴν προσήκουσαν ὑποδεστέραν θέσιν τῶν διαφορῶν ἀνευ ἑσχατολογικῆς σημασίας ἐν Χριστῷ, ὅπου οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἕλλην, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλευθερός.

Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις καὶ ἡ ἔξαρσις τῶν ἠθνικῶν ἰδιαιτεροτήτων ἔφερον ἀτυχῶς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς λαοὺς τῆς Βαλκανικῆς εἰς ὀξυτάτας πολεμικὰς καὶ φυλετικὰς συγκρούσεις, πολλὰ τῶν ὁποίων διεδραματοῖσθησαν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ τῶν ὁποίων τὸν ἀντίκτυπον ζῶμεν ἕως σήμερον. Ἐπειδὴ ἡ ἀληθὴς γνώσις πάντοτε ἐλευθερώνει ἀπὸ προκαταλήψεων καὶ πεπλανημένων παραδοχῶν, αἱ ὁποῖαι σχεδὸν πάντοτε ἐυρίσκονται ὀπισθεν τῶν συγκρούσεων, πιστεύομεν ὅτι τὸ ἔργον τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν εἶναι ὄχι μόνον μία προσφορὰ εἰς τὴν γνώσιν ἀλλὰ καὶ μία οὐσιαστικὴ προσφορὰ εἰς τὴν εἰρήνην. Εὐχόμεθα ὅπως εὐδοκῶνται οἱ σκοποὶ αὐτῆς ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἐν τῇ Βαλκανικῇ εἰρήνης καὶ τῆς παγκοσμίου, ἡ ὁποία πολλάκις κινδυνεύει ἀπὸ τοπικὰς συγκρούσεις.

Εἰς ὅλους ὑμᾶς, τοὺς ἐπιτελοῦντας τὸ ἡράκλειον τοῦτο ἔργον ἀξίζει δίκαιος

ἐπαινος. Συγχαίρομεν ὑμῖν ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπιδαφιλούμεν ὑμῖν ὀλόθυμον τὴν πατρικὴν καὶ πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν καὶ εὐχὴν, δεόμενοι τοῦ Κυρίου ὅπως διαφυλάσῃ ὑμᾶς ὑγιεῖς καὶ ἀποδοτικούς καὶ ὅπως φωτίξῃ ὑμᾶς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Του, ὥστε νὰ ἀποβγαίνετε εἰρηνοποιοὶ γινῶσται καὶ διάκονοι τῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία πράγματι ἐλευθερώνει ἀπὸ τὰς ψυχικὰς ἐμπλοκάς.

Ἰδιαιτέρως συγχαίρομεν τῷ Ἐντιμολογιωτάτῳ καὶ φιλιτάτῳ Προέδρῳ τῆς Ἐταιρείας Καθηγητῆ κυρίῳ Κωνσταντίνῳ Βαβούσκῳ, Ἄρχοντι Μεγάλῳ Χαρτοφύλακι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ σοφῷ πανεπιστημιακῷ διδασκάλῳ καὶ ὀρθοῦ συγγραφεῖ, διὰ τὸ πολυδιάστατον ἔργον καὶ τὴν μακροχρόνιον προσφορὰν αὐτοῦ εἰς τὴν Μακεδονίαν, τὰ Γράμματα, τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν κοινωνίαν, τὸ ἔθνος, καὶ ἐπικαλούμεθα ἐπ' αὐτόν πανοικί τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, ἧτις εἶη καὶ μετὰ πάντων ὑμῶν, τῶν προφρόνως ἐνταῦθα εἰς ὑπάντησιν ἡμῶν συναχθέντων, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ λίαν ἡμῖν ἀγαπητά.

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ προσθέσωμεν τὰ ἰδιαίτερα συγχαρητήρια καὶ τὴν εὐαρέσκειαν ἡμῶν εἰς τὸν Ἐντιμολογιώτατον κύριον Πρόεδρον τῆς Ἐταιρείας δι' ὅσα πρὸ ὀλίγου εἶπε περὶ καὶ ὑπὲρ τῶν δικαίων καὶ τῶν ἱστορικῶν προνομίων τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, δίκαια καὶ προνομία διὰ τὰ ὁποῖα καὶ διὰ τὰς ὁποίας ὑπερεμάχησε καὶ ὑπερμαχεῖ ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν δίδων μαρτυρίαν καὶ ἱστορικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν τεκμηρίωσιν περὶ αὐτῶν, ἔτι δὲ περισσότερον συγχαίρομεν διὰ τὴν ἄψογον καὶ ἀπταιστον ἐκκλησιαστικὴν καθαρεύουσαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν διετύπωσε τὰς ἀπόψεις του».

Ἐπιτομή τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου πρὸς τὴν Ἐταιρείαν Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ὁμοτίμη καθηγητῆ Πανεπιστημίου, τέκνῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν καὶ εἰρήνην παρὰ Θεοῦ.

Τῷ Ἐντιμολογιωτάτῳ κυρίῳ Κωνσταντίνῳ Βαβούσκῳ, Ἄρχοντι Μ. Χαρτοφύλακι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, Προέδρῳ τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Ὁμοτίμῳ Καθηγητῇ Πανεπιστημίου, τέκνῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν καὶ εἰρήνην παρὰ Θεοῦ.

Ἐπανακάμψαντες εἰς τὴν ἐν Φαναρίῳ Ἱερὰν Καθέδραν ἡμῶν ἐκ τῆς ἐπισήμου ἡμῶν ἐπισκέψεως εἰς τὴν ἀγιοβάδιστον πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, μετὰ πολλῆς συγκινήσεως ἀναπολοῦμεν τὰς ἀληθμονήτους ἄρας, τὰς ὁποίας διήλθομεν πλησίον ὑμῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐταιρείᾳ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἡμῶν εἰς αὐτήν.

Ἀνεξίτηλοι παραμένουσιν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ἢ μεθ' ὑμῶν πάντων ἐγκάρδιος συνάντησις, συνομιλία καὶ συναναστροφή, οἱ πρόφρονες καὶ εὐγενεῖς λόγοι τούτους ὁποίους ἀπηυθύνετε πρὸς τὴν ἡμετέραν Μετριότητα καὶ ὑπὲρ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἧς τὰ ἀπαράγραπτα δίκαια καὶ τὰς προνομίας πολλάκις μέχρι τοῦδε θενναρῶς ὑπεστηρίζατε, ἡ ἐπιφυλαχθεῖσα εἰς ἡμᾶς τιμητικὴ ὑποδοχὴ καὶ αἱ παρασχεθεῖσαι ἡμῖν καὶ τοῖς συνοδοῖς ἡμῶν ποικίλαι περιποιήσεις καὶ φιλοφρονήσεις. Διὰ πάντα ταῦτα ἐκφράζομεν ὑμῖν τὰς ἀπὸ μέσης πατρικῆς καρδίας θερμὰς ἡμῶν καὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου εὐχαριστίας.

Ταῖς εὐχαριστίαις δὲ καὶ ἐνθέρμους ἐπάγομεν εὐχὰς καὶ προσευχὰς ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἐπευλογῇ ὑμᾶς καὶ τὰ προσφιλῆ μέλη τῆς Ἐταιρείας ὑμῶν καὶ χαρίζηται ὑμῖν ὑγείαν καὶ μακροπρόθευσιν εἰς ἔτη ὅτι πλεῖστα ἐν βίῳ εἰρηνικῷ, ἀδιατάκτῳ καὶ δημιουργικῷ, ὅστις εἷη εὐλόγημένος δι' ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ καὶ ἐπιστημονικῷ.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἐπιδραγιλεύομεν ὑμῖν, σὺν τοῖς οἰκείοις καὶ συνεργάταις ὑμῶν, ὀλόθυμον τὴν πατρικὴν καὶ Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν καὶ εὐχὴν ὅπως διάγητε πάντοτε ὑπὸ τὴν κραταίαν σκέπην καὶ προστασίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς τὴν χάριν καὶ τὸ ἄπειρον Αὐτοῦ ἔλεος.

Ἐκ τῆς Ὁκτωβρίου εἰς:

Ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ
 Ὁ Οἰκουμηνικὸς Πατριάρχης
 Ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ

Ἡ εὐχαριστήρια ἐπιστολὴ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου
 γιὰ τὴν ἐγκάρδια ὑποδοχὴν τοῦ ἐν τῇ Ἐταιρείᾳ Μακεδονικῶν Σπουδῶν.